

Giết Người App

Contents

Giết Người App	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5: H	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11: Hoàn Chính Văn	23
12. Chương 12: Phiên Ngoại 1	26

Giết Người App

Giới thiệu

Thể loại: Biện thái mỹ công - Ôn nhu cường thụ. BE (rõ ràng là kém may mắn, vợ đại thể mà lại trúng một bộ BE (_

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giet-nguoi-app>

1. Chương 1

Ta đã thấy người kia.

Hắn khoảng chừng 20 tuổi, sự nghiệp thành công, lớn lên rất tuần tú, và có một người bạn trai.

Bạn trai hắn vóc dáng không cao, so với hắn có điểm nhỏ bé, trắng nõn sạch sẽ, luôn mặc một thân tây trang, một thân nam sĩ đầy mùi nước hoa.

Ta không thích bạn trai hắn, quá nữ tính. Lớn lên giống con gái, động tác cử chỉ cũng giống con gái. Một vẻ mặt kiêu tình anh của xã hội, nhìn người bằng nửa con mắt.

Chính là ta không thích, nhưng Mạc Hi thích —— Mạc Hi chính là người kia. Mạc Hi đặc biệt thích cái tên tiểu bạch kiểm kia, đặc biệt sủng hấn, nhìn hấn mà hận không thể mỗi ngày đều đem người ôm vào trong ngực. Ta thường xuyên nhìn thấy Mạc Hi giúp tên tiểu bạch kiểm kia mang khăn choàng cổ, đút hấn ăn cơm, thậm chí còn cột dây giày cho hấn. Lúc hấn làm những việc này ánh mắt đặc biệt ôn nhu, nụ cười khiến người ta có cảm giác vô cùng ấm áp.

Ta nhìn loại ấm áp này vào tầm mắt, liền luôn luôn là nhịn không được muốn là Mạc Hi chịu nhìn ta như vậy, chịu đối với ta mà cười ôn nhu như vậy, ta khẳng định có chết cũng đều nguyện ý.

Chính là hấn không thuộc về ta, người biết không. Hấn đối với mỗi người đều sẽ khác. Mạc Hi đối với người khác cũng sẽ cười, nhưng là không có vẻ ôn nhu trân trọng đó.

Có một lần ta cố ý đi đến cạnh hấn sau đó để ta bị hấn đụng vào, làm ly cà phê của hấn đổ lên người ta, đem cánh tay la hun đến đỏ bừng. Chính là ta không có cảm giác đau, bởi vì toàn bộ lực chú ý của ta đều đặt ở trên người Mạc Hi. Ta ở gần hấn như vậy.

Rất gần. Cánh tay hấn liền đỡ ở trên eo ta, ta dựa vào trên người hấn, đến mức có thể ngửi được mùi sữa tắm trên người hấn, thực thoải mái thanh tân.

Ta sợ ta sẽ kiềm chế không được mà cương cứng, cho nên muốn trốn thoát. Chính là Mạc Hi kéo ta lại, ngón tay nhẹ nhàng ấn vào cánh tay ta, cảm xúc mỹ diệu vô cùng.

Hấn đem ta đi tới bệnh viện, ngồi ở bên cạnh ta vẽ mặt quan tâm. Nhiệt độ thân thể của hấn trong không khí truyền đến, ta cảm giác linh hồn của chính mình nhẹ nhàng phập phồng lên, phập phồng xuống, rồi lại lên.

Thời điểm ta về đến khu nhà rách nát, khắp nơi đều là rác rưởi vứt lung tung kia, nhìn thấy một con chó gầy đến mức da bọc xương, đã già lại còn bệnh, đang đào một đống rác rưởi thối hoắc.

Ban đầu ta không để ý tới mấy thứ này, nhưng do ta hôm nay tâm tình đặc biệt tốt, đi đường đều cảm thấy sung sướng. Vì thế ta lảng lảng mà nhặt lên một cây ống thép, đem con chó này đánh chết.

Lúc ống thép đánh lên người con chó, ta có thể nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, con chó kêu rên lên ”gâu ô —— ngao ——”.

Ta ha ha ha mà cười một cách điên cuồng, cảm giác máu đều sôi trào, tay chân đều có chút nhũn ra. Sau khi đánh chết con chó này ta đã đem đoạn ống thép vứt trên mặt đất, có chút muốn đem con chó này dùng tay xé nát, nhưng chính là nó quá bẩn, ta liền từ bỏ ý định này.

Ta hừ hừ về đến nhà, liền tắm rửa. Nhìn trong gương nam nhân kia thân thể gầy ốm, sắc mặt tái nhợt, hai má bị hun thành màu đỏ mất tự nhiên, còn có một đôi mắt trông rất dọa người.

“Người là cái đồ kỹ nữ ” ta khanh khách cười, cảm giác đặc biệt cao hứng, “Người là cái đồ được kỹ nữ nuôi dưỡng, lớn lên về sau vẫn là kỹ nữ —— cùng mẹ người giống nhau như đúc.....”

Chính là sau khi ga nói xong những từ này, sắc mặt người trong gương lập tức trầm xuống, sau đó gương nát.

Ta thở phì phò đem nắm tay buông xuống, trên tay tất cả đều là máu, trên gương cũng đều là máu. Đỏ tươi trong suốt ở trên tấm gương màu bạc từng chút một chảy xuống, còn khá xinh đẹp.

Lúc này di động của ta vang lên, vì thế ta từ trên mặt đất bò dậy, nghiêng ngả lão đảo mà đi cầm di động.

“Uy ——”

“Ngài có nhiệm vụ mới hàng đầu”

Nữ nhân kia rất mập, chết rồi càng thêm nặng. Ta mất khá nhiều sức mới đem cô ta kéo được tới bồn tắm, sau đó ta vào trong phòng bếp cầm một cây dao, khóa ngồi bên cạnh bồn tắm.

Ta vô cùng cẩn thận, trong phòng vệ sinh tất cả đều là màu vàng của mỡ, bởi vì lúc ta chém chúng nó vấy ra ở mọi nơi. Dơ chết. Nhưng là tâm tình của ta vẫn là rất sung sướng. Ta từ từ cắt thịt, đầu tiên đem cô ta cắt thành khối nhỏ, sau đó cắt thành từng mảnh từng mảnh —— kỳ thật ta không cần làm như vậy, nhưng là ta chính là muốn luyện một chút đao công. Ta hạ dao thực ổn, thịt cũng được cắt rất mỏng.

Nước đã sôi, bọt nước phao phao. Ta hừ cười nhỏ tiếng, nhẹ nhàng mà xoay người đem trên nội tạng trên mặt ném vào trong nồi, ruột quá dài, nên ta cắt xuống một đoạn.

Sau khi đều đã xử lý tốt, ta cầm theo cây búa đi tới nữ trước mặt nữ nhân kia, cô ta trên mặt đều là máu, đôi mắt nhìn ta trừng trừng.

“Người trừng cái gì mà trừng?” Ta nghiêng đầu hỏi cô ta, nhưng cô ta không trả lời.

Cổ và mặt cô ta đều đã vỡ, hướng ra phía ngoài đổ máu, ta đem cái đầu để trên mặt đất, sau đó giơ lên cây búa, từng búa từng búa mà, đem đầu nàng đập nát.

Ta tốn khá nhiều thời gian quét tước phòng, đem căn phòng dọn đến không nhiễm một hạt bụi, mỗi góc đều cẩn thận cọ qua. Ta lau một phen xong xuôi, cười vui sướng mà đánh giá thành quả. Cái phòng này rất lớn, lấy ánh sáng cũng thực tốt, được ta quét tước xong rồi giống như mỗi một chỗ đều ở lấp lánh sáng lên. Ta nghĩ Mạc Hi nên cùng ta sống trong một ngôi nhà như thế này.

Cái ả kỹ nữ chưa bao giờ quét tước phòng, cũng sẽ không nấu cơm. Nàng là một nữ nhân hư đốn. Nhưng là ta cùng nàng không giống nhau, ta sẽ làm việc nhà, khả năng của ta đặc biệt tốt.

Ta xách theo túi rác nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi xuống lầu.

===== Hết chương 1 =====

2. Chương 2

Sàn nhà nguyên bản hẳn là màu xanh bạc hà, nhưng do quá cũ mà có chút ố vàng, các loại vết bẩn dính ở khe hở trên sàn, năm này tháng nọ không ngừng tích tụ, rốt cuộc thành một đồng màu đen ghê tởm

Người trẻ tuổi này lại không để ý chút nào, an vị như vậy ở trên sàn nhà, cả người đều là hơi thở thảm bại, giống như cương thi chôn ở dưới đất, tính cả ngôi nhà âm u ẩm ướt này, đều tản mát ra hương vị mất tinh thần. Hương vị này hẳn là bám vào xương cốt hẳn rồi, chẳng sợ hẳn thay da đổi thịt, đến gần rồi chung quy vẫn là có thể ngửi được cỗ mùi hôi thối này.

Một gương mặt mờ mịt trắng nõn xinh đẹp.

Hắn không chớp mắt mà nhìn vào kính viễn vọng, lại nhìn chăm chăm người nào đó. Đôi môi đỏ thắm hơi hé mở, phát ra khí tức ẩm ướt dính dấp. “Hô – hô – ” một tiếng lại một tiếng. Ngón tay tinh tế thon gầy không ngừng luật động dương vật cương cứng, theo tiết tấu không biết tên mà thay đổi nhanh chậm. Có tiếng nước rất nhỏ phát ra.

Mau – chậm – mau.....

Hắn rốt cuộc bắn.

Người trẻ tuổi thở phào nhẹ nhõm, tinh dịch màu trắng bắn đến trên quần hắn cũng không để ý, chỉ là lười nhác mà rũ xuống hàng lông mi đen dày thật dài, vươn đầu lưỡi đỏ tươi nhẹ nhàng liếm môi.

Trong không khí im ắng, hương vị tình dục còn chưa tan đi.

Đinh – tiếng chuông di động đột ngột vang lên, có chút chói tai. Người trẻ tuổi không kiên nhẫn mà cầm lấy: “Uy –”

“Ngài có nhiệm vụ mới hàng đầu.....”

Đây là một loại app, icon màu đen, giao diện giản dị tự nhiên. Tên gọi Giết Người.

Nội dung app không làm cái tên thất vọng, tất cả đều là về giết người. Có tri thức liên quan đến giết người

cùng kỹ xảo, công cụ giết người đầu cơ trục lợi..... đều có.

Lý Thanh vô cùng ngẫu nhiên mà tiếp xúc đến cái app này. Vào một ngày thứ Sáu khí trời âm trầm, hắn đứng ở dưới cột điện, đột nhiên thấy mặt trên cột dán một trang quảng cáo nhỏ, cùng quảng cáo bình thường giống nhau như đúc, mặt trên có cái mã 2D. Không biết vì cái gì, Lý Thanh liền giờ lên di động rà quét cái này mã 2D này, download app.

Giết người.

Trên app có rất nhiều thư nặc danh, hình cái đầu thiên kỳ bách quái, có máu me có tiểu tươi mát, nhiều nhất chính là hình cái đầu người mới nhất màu đen, màu xám trắng. [Đoạn này hơi khó hiểu nên mị chém bừa ><]

Lý Thanh vào khu “Đại sảnh nhiệm vụ”, có rất nhiều người giấu tên ra nhiệm vụ giết người, tiền thuê có nhiều có ít, nhưng là đều là những con số thực khả quan, ít nhất đối với Lý Thanh là như vậy. Vì thế Lý Thanh tiến hành làm một cái nhiệm vụ, ấn vào “Ta muốn tiếp nhiệm vụ” chính là lại nhảy ra một cái cửa sổ nhỏ, ở trên viết: “Ngài không phải hội viên, không thể lĩnh nhiệm vụ, thỉnh trước tiên hãy đăng ký trở thành hội viên.”

Điều kiện đăng ký rất đơn giản, không cần giao tiền, chỉ cần giết một người liền có thể.

Lý Thanh cười.

Không lâu về sau Lý Thanh vì trở thành “Giết người”, mà lĩnh đủ loại nhiệm vụ. Đại sảnh nhiệm vụ tựa hồ không có quá nhàn rỗi, tân nhiệm vụ không ngừng công bố, các loại hung thủ tàn nhẫn cầm lấy đao nhọn dính máu tránh ở phía sau những hình đầu lâu vô hại đó lộ ra tươi cười dữ tợn.

Một số tiền chuyển tới tài khoản của Lý thanh, Lý Thanh thủ pháp càng ngày càng thành thạo. Hắn thủ đoạn tàn nhẫn, thi thể cũng không dễ dàng bị phát hiện, bởi vậy được khen ngợi rất nhiều, trên bảng xếp hạng còn đứng trước vài tên.

Trở thành hội viên cao cấp rồi thì về sau Lý thanh có thể không cần đi đến đại sảnh nhiệm vụ từng bước từng bước xem thông tin, cùng người khác đoạt nhiệm vụ. Mà sẽ có khách gọi điện thoại nói cho hắn nhiệm vụ thích hợp, cho hắn quyền tự do lựa chọn tiếp hay không tiếp nhiệm vụ. Không chỉ có như thế, hắn cũng có thể có được càng nhiều tài nguyên.

Vì thế, giết người cùng rình coi, liền trở thành nội dung sinh hoạt chủ yếu của Lý thanh.

3. Chương 3

Thời điểm biết nhiệm vụ lần này, ta nhin không được cao hứng cười ra tiếng.

Trên ảnh chụp là khuôn mặt văn nhã thanh tú, mang theo một cái kính gọng vàng, cảm hơi hơi nâng lên, hương vị có chút kiêu ngạo.

Là tên tiểu bạch kiểm kia, tiểu bạch kiểm chiếm lấy tất cả sủng ái của Mạc Hi.

“Nương pháo,” ta nghiêng răng nghiêng lợi, “Kỹ nữ, đi tìm chết đi.” Nói xong, ta lại hết sức vui sướng mà nở nụ cười.

Ta không tốn chút sức lực nào mà liền đem tiểu bạch kiểm dồn vào hẻm nhỏ, hắn bị dọa đến sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Hắn nói: “Là Lý Kiến Quốc phái ngươi tới?”

Ta nghiêng nghiêng đầu, nói: “Không biết.”

“Đồ vật đó không ở chỗ ta.” Hắn nâng mắt kính, ta nhìn thấy hắn chân có chút run rẩy.

Cái gì đồ vật hay không đồ vật, ta không biết, cũng không muốn biết. Ta chỉ biết là tên tiểu bạch kiểm sau này sẽ không bao giờ xuất hiện ở bên người Mạc Hi nữa.

Ta giờ dao lên.

Lúc này tiểu bạch kiểm lại đột nhiên gào rống lên nhằm phía ta mà lao tới, một quyền đánh lại đây. Ta cảm thấy thật buồn cười, trên thực tế ta cũng thực sự cười ha ha lên. Tiếng cười ở hẻm nhỏ này trong đêm khuya trống vắng càng có vẻ phá lệ lớn tiếng.

Nghiêng người né tránh nắm tay hắn, ta trở tay hung hăng dùng một đao chém vào trên lưng hắn. Tiểu bạch kiểm kêu thảm thiết một tiếng, thanh âm này con súc sinh gần chết hôm trước. Thanh âm sắc nhọn lại thê thảm, lại làm ta sung sướng vô cùng. Ta cười điên cuồng đem dao bổ về phía hắn, tiểu bạch kiểm té ngã lộn nhào mà muốn trốn khỏi, đáng tiếc không làm nên chuyện gì.

Cho nên hắn sắp chết.

Ta cảm thấy thật thư thái, cũng không vội vã giết chết hắn. Ngồi xổm xuống nhéo lên gương mặt hắn, thưởng thức gương mặt vì thống khổ mà vặn vẹo hắn.

Thật xấu xí. Một chút cũng rất khó coi. So với ta kém xa.

Tiểu bạch kiếm bị ta bóp mặt, ánh mắt tan rã, trong miệng lẩm bẩm mà nói cái gì đó. Ta để sát vào nghe, nghe hắn nói chính là: Mạc Hi.

Người dựa vào cái gì kêu tên của hắn! Người xúng sao?!

Ta lập tức liền nổi cơn điên, đem hắn ném đến trên mặt đất rồi cầm dao điên cuồng chém hắn, hận không thể đem hắn băm thành mảnh nhỏ. Hắn giống như cá chết nằm trên mặt đất mặc cho ta chém, một lượng máu lớn phun tung toé lên trên người ta, tản mát ra vị kinh tởm.

Qua hồi lâu ta bình tĩnh lại, dưới ánh trăng người chết mặt phà lệ trắng bệch. Ta nghiêng đầu nhìn một hồi, đem dao nhỏ móc ra, chậm rãi ở trên mặt hắn một dao lại một dao họa xuống.

Mạc Hi thích hắn, Mạc Hi cùng hắn ở cùng một chỗ, Mạc Hi cười với hắn, Mạc Hi cùng hắn làm tình.....

Chính là hắn đã chết, hắn biến mất, không phải sao?

Mạc Hi mấy ngày nay rất khổ sở. Sắc mặt tiêu tụy đi rất nhiều. Ta có chút đau lòng, lại có chút khoái trá. Hắn gần đây thường xuyên ở nhà uống đến say, không ra khỏi cửa, ăn cơm cũng chỉ là ăn cơm hộp.

Ta nhìn vào gương mặt người kia, nhẹ giọng đối hắn nói: “Ta nên vào nhà, không phải sao?”

Người kia không có trả lời, chỉ là mỉm cười, nghịch ngợm mà chớp chớp mắt nhìn ta.

Thời điểm Mạc Hi mở cửa tinh thần hắn hiển nhiên không phải rất tốt, tóc tai lộn xộn, mặc một kiện áo sơmi nhăn dúm dó, để chân trần đứng ở trên sàn nhà. Thần sắc hắn mệt mỏi mà tiếp nhận cơm hộp trong tay ta, sau đó đóng cửa lại.

Ta kiên nhẫn chờ đợi một lúc sau, rồi bước vào nhà Mạc Hi. Mạc Hi dựa nghiêng trên sofa. Hắn là đã ngủ rồi, mắt nhắm lại, chân mày còn nhăn.

Ta nhẹ nhàng đi qua đó, dùng ngón tay xoa xoa mặt hắn, vuốt phẳng dấu vết ở giữa chân mày, sau đó âu yếm bờ môi của hắn, kéo tay hắn tới hạ bộ ta vuốt ve.

Ta hôn hắn cằm, hôn cổ hắn, hôn xương quai xanh hắn, hôn đến ngực, liếm cắn đầu vú hắn. Ta kéo chân hắn, khép lại thật chặt. Đem dương vật để ở giữa hai chân hắn ma sát.

Ta thở dốc, ta kêu tên của hắn, lòng ta đang kịch liệt nhảy lên, đem màng tai ta đều chấn động vì đau.

Chính là không đủ, không đủ, vĩnh viễn không đủ!

4. Chương 4

Mạc hi vô cùng cảm tạ ta.

Bởi vì ta đem hắn đưa đến bệnh viện, bởi vì ta như tri kỷ mà cẩn thận chiếu cố hắn. Hắn hiện tại tinh thần tốt hơn rất nhiều, chỉ là sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt. Trên mặt hắn luôn có biểu tình ôn hòa như vậy, mang theo chút ngưng ngừng, vì đã gây cho ta thêm phiền toái mà cảm thấy có lỗi.

Ta nói không sao cả. Ta nói chúng ta lúc trước từng gặp qua, người nhớ rõ không, trên đời kỷ đại đạo.(?? Mị bí chỗ này:V)

Hắn lộ ra biểu tình hơi kinh ngạc mà mỉm cười nói, phải không?

Ta nói đúng vậy, khi đó người không cẩn thận đem cà phê đổ lên người ta, sau đó mang ta đi bệnh viện.

“Hai chúng ta rất có duyên.” Mạc Hi cười nói.

Ta nói cho mạc hi biết ta là người đưa cơm hộp, thời điểm đưa cơm hộp cho hắn thì phát hiện hắn té xỉu liền đem hắn đưa đến bệnh viện. Ta nói cho hắn phụ thân ta đã mất từ sớm, mẫu thân một mình đem ta nuôi lớn, sau đó cũng đã chết rồi. Ta nói ta không có tiền đi học, cho nên không có bằng cấp, chỉ có thể đi làm công.

Ánh mắt Mạc Hi nhìn ta cơ hồ có một chút thương tiếc. Ngày đó hắn xuất viện cứ kiên trì muốn mời ta ăn cơm, ta cự tuyệt. Nhưng sau đó chúng ta đều nhường một bước, mua đồ ăn đến nhà hắn nấu cơm.

Vì thế ta lần thứ hai bước vào cửa lớn nhà Mạc Hi, trong phòng có chút hỗn loạn. Mạc Hi có hơi xấu hổ mà cười cười: “..... Mấy ngày nay ta vẫn quên không quét tước nhà ở, thật ngại quá” Sau đó hắn vội vàng bắt đầu dọn dẹp nhà ở, còn ta đi vào trong phòng bếp nấu cơm.

Loại cảm giác này rất kì diệu. Ta nấu cơm, làm cho ta cùng người ta yêu. Người ta yêu đang quét tước phòng, quét tước ngôi nhà chỉ có ta và người đó. Dao hạ, thịt bị từng mảnh từng mảnh bị cắt ra, cùng chặt thịt người không khác biệt lắm, nhưng cảm giác lại kém rất nhiều.

Bữa cơm đó chúng ta ăn thực vui sướng, Mạc Hi khích lệ tay nghề của ta, ăn rất thơm, còn hỏi ta có muốn đến tiệm cơm của bạn hắn hỗ trợ hay không. Ta ngay từ đầu cho rằng hắn đang nói giỡn, sau lại phát hiện hắn vậy mà là nghiêm túc.

Ta đương nhiên đáp ứng hắn, cùng hắn nói lời cảm ơn. Sau một thời gian hắn vẫn thường xuyên đi đến tiệm ủng hộ, tự nhiên có thể nhìn thấy ta thường xuyên.

Lại sau một thời gian, ta cuối cùng cũng đã thổ lộ với Mạc Hi. Ta khẩn trương đến mức tay run nhè nhẹ, yết hầu cũng khẩn trương

Mạc Hi có vẻ vô cùng kinh ngạc, nhưng ngay sau khôi phục trấn định. Hắn ôn hòa uyển chuyển mà cự tuyệt ta.

“Ta từng có một người bạn trai,” hắn nói, “Ta rất yêu hắn, nhưng là hắn..... Tựa hồ không yêu ta như vậy. Hắn không nghe ta khuyên, làm ra sự tình hắn không nên làm. Sau đó liền mất tích, một câu từ biệt cũng không nói với ta. Ta không biết hắn đi nơi nào, không biết hắn có còn sống hay đã chết —— phỏng chừng là đã không còn nữa. Ta vô cùng thương tâm, gần như muốn hỏng mắt. Hiện tại ta vẫn chưa thể thoát khỏi quá khứ, lòng ta vẫn còn đang suy nghĩ về hắn..... Cho nên Lý thanh, ta không thể đáp ứng người, như vậy đối với người không công bằng. Cho nên, thực xin lỗi.”

Mạc Hi nói xong những lời này, biểu tình mang theo điểm áy náy, nhưng vẫn thực thản nhiên. Trong nháy mắt ta như thấy tên tiểu bạch kiêu bị ta giết chết kia lại xuất hiện, từ phía sau ôm lấy Mạc Hi, biểu tình vũ mị mà liếm vành tai hắn.

Hắn lại quay đầu nhìn ta, hất cằm lên vẻ mặt miệt thị, không tiếng động mà làm ra khẩu hình.

Ta cúi đầu, không cho Mạc Hi thấy gương mặt vặn vẹo của ta. Móng tay bấu chặt vào lòng bàn tay, cầu đến ra máu.

“Ta nguyện ý chờ người,” ta chưa từ bỏ ý định mà nói, “Ta nguyện ý chờ người quên hắn, chờ người thoát ra, chờ người chuẩn bị tốt mà tiếp nhận ta.”

Ta ngẩng đầu, chăm chú nhìn gương mặt anh tuấn của Mạc Hi, đôi mắt như có như không mà chớp chớp: “A Hi, cho ta chờ người, được không?”

Ánh mắt Mạc Hi trở nên khó có thể miêu tả, sau đó hắn cho ta một cái ôm ấm áp.

“Thực xin lỗi.....” Hắn nhẹ giọng nói, sau lại thở dài “Cám ơn người.....”

Ta cảm nhận ấm áp ngấn ngủi trong ngực mà nhắm mắt lại. Mạc H sẽ không biết rằng hắn vừa tránh thoát một kiếp, nếu như hắn dứt khoát lưu loát mà cự tuyệt ta, ta liền sẽ giết chết hắn.

Ôn nhu mà giết chết hắn.

5. Chương 5: H

Ta cùng Mạc Hi ở bên nhau.

Ta dọn vào nhà Mạc Hi, cao hứng đến mức sắp nhảy cả lên. Mạc hi nhìn bộ dạng vui vẻ phát cuồng của ta, chỉ là ôn nhu mà bất đắc dĩ cười cười, sau đó kéo ta qua cho ta một cái hôn.

Ta ôm mặt hắn hôn môi, nhịn không được cắn cắn bờ môi của hắn. Mạc Hi đau kêu một tiếng, cười véo nhẹ ta: “Người là tiểu cầu a? Thế nào lại cắn người?” Nói xong hắn đè lại gáy ta mà hôn, cùng cách ta hôn hắn khác nhau, hắn hôn ôn nhu lại triền miên, làm đầu ta đều trở nên mơ màng.

Từ bây giờ Mạc Hi chính là của ta.

Chúng ta một bên hôn môi một bên nghiêng ngả lão đảo mà đi đến phòng ngủ. Ta ôm lấy Mạc Hi, đem hắn áp đảo ở trên giường, vội vàng mà hôn môi hắn, Thời điểm kéo quần áo hắn ra tay ta có chút run rẩy.

Ta quá kích động, máu huyết đều sôi trào, tay chân nhũn ra, đại não trống rỗng, chỉ có thể cảm thấy khoái cảm vô bờ, giống như lúc ta giết người vậy. Đầu lưỡi của Mạc Hi câu lấy lưỡi ta, mút vào môi ta, cảm giác sung sướng làm tay chân ta đều mềm nhũn xuống. Ta kéo rút quần hắn, vuốt ve mông hắn, cảm giác chân thực cùng lúc ta tưởng tượng giống nhau vô cùng. Ta banh mông hắn ra, ngón tay đụng tới hậu huyết của hắn.

Mạc Hi một phen kéo tay của ta ra, thở hổn hển hỏi ta, ngữ khí kinh ngạc: “Người muốn thưởng ta?”

Ta nhìn khuôn mặt đỏ của hắn, trong nháy mắt hận không thể đem hắn ăn sạch. Thanh âm run rẩy nói: “Mạc hi, cầu người, ta muốn làm người, ta muốn cảm người.....”

Mạc Hi tạm dừng một giây, buông tay ta ra, lại bắt đầu hôn ta.

Ta mừng như điên, sờ lên mông hắn, cầm lấy gel bôi trơn vói vào bên trong hắn, hắn kêu một tiếng nhưng có không tránh đi. Ta lấy dương vật muốn hướng bên trong mà đâm, kết quả thử rất nhiều lần cũng chưa đi vào được. Mạc Hi nở nụ cười: “Trước kia chưa từng làm qua?”

Ta lắc đầu. Vì thế Mạc Hi xoay người muốn đè ta, nhưng ta đè lại hắn. Chúng ta giằng co hồi lâu, cuối cùng Mạc Hi đành thở dài một hơi thỏa hiệp.

“Nằm cho tốt, ta tự mình động.” Mạc Hi khàn khàn giọng nói.

Mạc Hi khóa gối trên người ta, tay của ta vuốt ve đùi hắn. Hắn cầm dương vật ta, ngón tay ở mặt sau tự mình cầm vài cái, sau đó liền chậm rãi ngồi xuống.

Ta bị một tắc lại một tắc nhục huyết ẩm ướt cực nóng bao vây, sáng khoái đến da đầu muốn nổ tung. Mạc Hi có chút cố hết sức, liếm liếm môi, đem môi hần liếm đến sáng lấp lánh, sau đó đem ta toàn bộ nuốt vào, ở trên người ta cử động lên xuống

Thật sướng thật sướng thật sướng——-. Ta nhin không được đỉnh eo lên một chút, Mạc Hi liền “A” một tiếng.

Ta xoay người đem hần đè dưới thân, cuồng bạo mà đâm vào rút ra, từng chút từng chút một lại nhanh lại tàn nhẫn. Mạc Hi ở dưới thân ta thở dốc rên rỉ, lông mày hơi hơi nhăn lại, ách giọng kêu lên: “Chậm một chút..... Chậm một chút.....”

Ta chậm được. Đối tượng ý đâm của ta nằm dưới thân ta, dương vật của ta cắm trong tiểu huyết của hần, môi ta dính ở trên da hần. Ta làm sao có thể chậm lại được?

Mạc Hi hai đùi hai chân dài vô lực mềm mại câu ở trên eo ta, đôi tay ôm lấy cổ ta. Mông bị ta va chạm phát ra âm thanh “Bạch bạch bạch” không dứt. Tiểu huyết của hần bị ta hung hăng khuấy đảo, huyết khẩu đều toát ra bọt nước, hỗn độn một mảnh. Hần thấp giọng rên rỉ, ân ân a a mà câu dẫn ta đến đỏ mắt. Trên cơ bắp cân xứng của hần có một tầng mờ hôi mỏng, phiếm quang lấp lánh. Ta cúi đầu hung hăng đem ngực cùng đầu vú hần cắn vào trong miệng.

Thao chết người, thao chết người.

Dem người huyết thao mỡ, đảo loạn. Dem người giết chết. Dem máu người hút khô. Dem người xé thành từng miếng từng miếng, ném tới trong miệng nhai nuốt xuống.

Mạc Hi vẫn còn ngủ, hai hàng lông mày giãn ra, biểu tình an tĩnh điềm đạm giống một đứa trẻ. Ta nhìn gương mặt anh tuấn của hần, càng xem càng thích.

Rất yêu người.

Ta dùng ngón tay miêu tả hình dáng, lưu luyến trên ngũ quan xinh đẹp của hần. Sau đó ngón tay bị người nhẹ nhàng bắt được, đưa tới trên môi hôn hôn một chút.

6. Chương 6

Mạc Hi cho ta một tương lai đã được lo liệu hết thủy, ánh mắt hần nhìn ta luôn luôn ôn nhu như vậy, làm ta muốn chết chìm ở bên trong. Hần sẽ thường xuyên cho ta một cái hôn môi. Hần sẽ dùng ngón tay thon dài mà xoa đi khoé miệng gượng gạo của ta. Hần đi công tác cũng sẽ gọi cho ta nhắc nhở ta ăn cơm, nhắc ta đi ngủ. Hần có đôi khi sẽ gọi đầu cho ta, ngón tay luồn vào tóc mềm nhẹ mà mát xa da đầu, thoải mái mà làm ta mơ màng đến sắp ngủ mất.

Ta đã thật lâu không có giết người, bởi vì ta nghĩ hắc hắc là sẽ không thích ta giết người.

Nhưng là có đôi khi, vào màn đêm yên tĩnh, thời điểm ta ngắm nhìn dung nhan an tĩnh lúc ngủ của hắc, vẫn luôn sẽ có một loại cảm giác không an toàn.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, chiếu vào trên mặt Mạc Hi, hắc an an ổn ổn mà ngủ, lông mi đỏ thành một cái bóng nho nhỏ. Ta nhìn cái mũi cao thẳng cùng đôi môi mỏng của hắc, cơ hồ có chút ngây ngốc. Nhưng ở ngay lúc này ta nhìn thấy một nữ nhân ngồi trên cửa sổ!

Ta tức khắc cứng đờ người, hô hấp dồn dập lên. Nữ nhân kia ngồi ở trên cửa sổ, một chân rũ xuống tới gác trên mặt đất, ngửa đầu xem ngoài cửa sổ, ngón tay mang theo một chi yên (chỗ này mị không biết, cầu thông nào:V), trong miệng nuốt mây phun sương mù.

Nàng cái dạng này ta quá quen thuộc, ở quá khứ ta đã thấy vô số lần.

Nàng quay mặt đi tới nhìn về phía ta, trên mặt tô điểm một tầng phấn thật dày, trở nên trắng bệch. Môi nàng đỏ tươi, giống như máu. Cả khuôn mặt giống một cái mặt nạ vô cùng dữ tợn. Nàng phát mái tóc quấn qua đầu vai, không tiếng động mà làm khẩu hình:

“Người quên ta sao?”

Nàng chìa vào ta cuồng loạn mà cười rộ lên, như là đang xem một cái gì đó thật ngốc, vớ vẩn chê cười. Cái loại loại cảm giác muốn giết người lại lần nữa ập tới, ta trừng đôi mắt, gắt gao nắm lấy tay, kéo kẹt kẹt kẹt răng.

“Lý Thanh? Lý Thanh!”

Ta lập tức khôi phục lại tinh thần, Mạc Hi lắc bả vai ta, mặt đầy lo lắng cau mày: “Lý thanh, người thế nào?”

Ta ôm lấy hắc, liều mạng hấp thu độ ấm trên người hắc. Mạc hi một tay cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của ta, một tay vỗ nhẹ đầu ta, dùng âm thanh ôn hoà mà nói: “Gặp ác mộng sao? Đừng sợ, ta ở chỗ này..... Đừng sợ.....”

Ta bị Mạc Hi ôm vào trong ngực, hắc ôm ấp như rất vậy ấm áp, như là có thể đem rét lạnh đều chắn lại ở bên ngoài. Chính là ta còn là cảm thấy lạnh, bởi vì rét lạnh kia là từ trong lòng dâng lên, một chút lại một chút theo khắp người lan tràn ra.

Nữ nhân kia, cái kỹ nữ kia, cho ta một cái tát tỉnh.

Ta nói dối Mạc Hi.

Cha ta không có chết, trên thực tế cái tên vương bát đản đó còn không biết ở nơi nào thoải mái dễ chịu mà tồn tại đâu. Mà mẹ của ta, một tiểu tam, bị tên vương bát đản cha ta vứt bỏ về sau tự sa ngã, thành một kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng.

Kỹ nữ kia ban ngày điên điên khùng khùng, tới ban đêm liền an tĩnh mà dọa người, dựa ngồi ở trên cửa sổ mà nhìn bên ngoài, sương khói từ nàng miệng mũi nàng chậm rãi tán ra, khiến khuôn mặt nàng trở nên mơ hồ. Phía sau sương khói lượn lờ nàng cùng nói với ta: “A Thanh, lời nam nhân nói a, nhất định tin không được. Thời điểm ôm người sẽ cùng người nói yêu người thương người, xoay mặt một cái là có thể đập người.”

Ta cảm thấy bất an.

Thật lâu về trước Mạc Hi chỉ cần có thể mỉm cười một chút với ta, ta đều sẽ cao hứng nửa ngày. Nhưng là hiện tại Mạc Hii đối ta tốt như vậy, ta lại vẫn là không thỏa mãn.

Con người đều có lòng tham. Muốn rất nhiều, còn muốn càng nhiều. Ta không ngừng hỏi Mạc Hii có phải hay không chỉ yêu một mình ta, Mạc Hi luôn trả lời rằng: “Lý thanh, ta yêu người, chỉ yêu người.”

Hỏi đến cuối cùng Mạc Hi chưa nói phiền, ta lại tự mình ngại phiền. Mạc Hi nói những cái đó “Ta yêu người” làm ta cao hứng, lại không thể làm ta an tâm.

Có một ngày ta cùng Mạc Hi ngồi ở sofa xem điện ảnh, nam chính dắt nữ chính tay trái, ở trên ngón áp út nàng đeo một cái nhẫn. Mạc Hi đột nhiên cầm tay trái ta, ở ngón áp út nhẹ nhàng cắn một chút, lưu lại một dấu răng.

“Cho người mang cái nhẫn.” Hắn cười nói.

Ta rút tay về, vuốt ve cái dấu răng kia, ngây ngốc mà cười rộ lên.

Ta đột nhiên nghĩ tới, phải mua cho ta cùng Mạc Hi một đôi nhẫn. Cái tên vương bát đản kia chưa từng cho kỹ nữ kia nhẫn, ta cùng Mạc Hi so với bọn họ không giống nhau.

Chúng ta là muốn lâu lâu dài dài mà ở bên nhau.

7. Chương 7

Ta không có tiền mua nhẫn.

Ta không muốn tùy tiện mua một cái nhẫn tầm thường, ta muốn lấy lòng hắn, tặng hắn một món đồ quý

giá. Cho nên ta lại mở ra cái app kia.

Một lần nữa ta lại giết người.

Lúc này đây ta tuy rằng rất khoái trá, nhưng là cũng có chút hoảng loạn. Ta sợ bị người phát hiện, ta sợ Mạc Hi sẽ phát hiện bộ mặt thật của ta.

Ta vội vàng kết thúc nhiệm vụ, trở về nhà.

Mạc Hi đã ngồi ở trên sô pha, thấy ta trở về liền cau mày hỏi: “A Thanh, người chiều nay đi đâu? Ta đến tiệm cơm không tìm được người, bạn ta nói rằng người xin nghỉ chiều nay.”

Ta vội vàng bịa chuyện: “Một người bạn cũ trước kia đến, ta đi gặp hắn.”

Mạc Hi tức khắc nổi lên chút hứng thú với “người bạn” kia của ta, bởi vì hắn trước nay chưa từng thấy ta có một người bạn nào. Ta vội vàng nói không phải bạn bè thân quen mấy, hơn nữa ngày mai liền đi rồi. Mạc Hi nghe thế liền cười cười, cũng không nói cái gì.

Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vài ngày sau ta nhận được tiền, ta đem tiền đó toàn bộ đi mua nhẫn. Ta chọn một đôi nhẫn kim cương nam nữ ngoài có vẻ đoan trang hào phóng, ở bên trong đặc biệt khắc lên tên họ viết tắt của ta và Mạc Hi.

Đến lúc ta quỳ một gối lấy ra nhẫn, Mạc Hi liền cả kinh nhảy dựng lên, lần đầu tiên ta thấy hắn có vẻ thất thố như vậy, cảm thấy vô cùng đáng yêu, cho nên nhin không được mà cười rộ lên.

Mạc hi vuốt nhẫn, hỏi ta: “Người lấy tiền đâu ra mà mua nhẫn?”

Ta nói: “Ta đi bán thận.”

Mạc hi lập tức dùng thần sắc cổ quái mà nhìn ta, ta liền cười rộ lên: “Lừa người đó, cái này nhẫn là giả, không đáng bao nhiêu tiền.”

Ta lại nói: “A Hi..... Người sẽ không ghét bỏ chứ?”

Mạc Hi đem ta kéo qua đó, thở dài hôn hôn ta: “Đồ ngốc, ta tại sao lại ghét bỏ.”

Hắn trịnh trọng đeo lên chiếc nhẫn, khoe mắt lông mày đều là vui sướng. Cười rộ lên: “Ta cả đời đều sẽ mang nó.”

Cả đời. Cái này chữ làm ta cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Chiếc nhẫn trên tay dưới ánh đèn càng thêm chói lóa, ánh sáng kia lấp lánh như vậy, khiến ta an tâm hơn.

Cuộc sống cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua. Ban đầu ta nghĩ ta có thể cứ như vậy bình bình đạm đạm mà sống cả đời, nhưng ta đã sai rồi.

Bởi vì ta đã không còn là Lý Thanh của ngày xưa nữa.

Người đầu tiên ta giết là ả kỹ nữ kia.

Nàng hận ta. Có lẽ là bởi vì ta lớn lên giống nàng, một chút không có vẻ oai hùng của tên vương bát đản kia. Cũng có thể chỉ nàng muốn tìm một nơi trú ẩn.

Đánh ta, mắng ta. Trong lúc nàng bế ta lên giường ngủ, ta rút cuộc giết nàng.

Đó là lần đầu tiên ta giết người, hạ dao không chuẩn, làm người đàn bà kia giãy giụa hồi lâu mới tắt thở. Ta nhìn nàng thống khổ mà nuốt khí, trong lòng dâng lên một loại vui sướng không gì sánh kịp. Cười điên cuồng, máu cả người sôi trào vì vui sướng.

Ta không còn là đứa nhỏ đáng thương bị đánh bị mắng lại chỉ biết trốn ở góc tường, ta sẽ giết người, ta sẽ làm những thứ cả gan dám can khinh nhục ta người toàn bộ đều biến mất trên cõi đời này.

Từ đó ta cực thích loại cảm giác này.

Vì thế giết người đối với ta mà nói, vẫn luôn là một việc làm khiến ta vui sướng. Ta thích giết người, thích đem bọn họ cắt làm mấy khúc, sau đó lại cắt thành mấy khúc nhỏ hơn, rồi lại càng nhỏ, càng nhỏ, càng thêm nhỏ.

Ta thích cái cảm giác cầm dao cắt từng nhát từng nhát lên da thịt. Trong tình huống bình thường ta sẽ dành thời gian rất lâu để làm những việc này, hơn nữa trong lúc này ta sẽ cảm thấy thoải mái và tự đắc. Sau đó ta sẽ cẩn thận mà đem chúng nó dọn dẹp tốt, bỏ vào túi rác, ném đi rất xa.

Nhưng bây giờ đã khác.

Ta không có đủ thời gian, ta không thể dành cả ngày dài để làm những việc này. Ta cũng lo sợ bị người khác phát hiện. Trong lúc cắt vào thì thể ta không còn cảm giác tự nhiên như lúc đầu, mà luôn là vội vội vàng vàng, thậm chí có chút hấp tấp.

8. Chương 8

“Lý Thanh?”

Mạc Hi kêu tên ta, thanh âm có chút khác thường. Ta quay đầu, thấy hắn đang cầm quần áo của ta.

“Đây là cái gì?” Mạc Hi hỏi, “Máu này là từ đâu ra? ”

Thấy trên ống tay áo có dính một vệt máu to, trong nháy mắt đại não ta trống rỗng. Mạc Hi vẫn đứng ở nơi đó chờ ta trả lời. Ta nghe thấy chính mình nói: “Có thể là hôm nay lúc làm cá không cẩn thận làm rơi đi, ta không chú ý.”

Mạc Hi trầm mặc một hồi, sau đó “Ừ” một tiếng, nói: “Ta còn tưởng rằng người bị thương ở đâu, không có việc gì thì tốt rồi. ”

Trước đó có vài lần Mạc Hi tới tiệm cơm tìm ta, ta đều không ở đó. Mà ta một lần lại một lần nói dối, Mạc Hi vẫn cứ tin là thật.

Ta không muốn lừa Mạc Hi, nhưng ta không còn cách nào khác.

Ngày đó ta ở trong phòng bếp nấu cơm, Mạc Hi ngồi ở trên sofa xem TV. Âm thanh tin tức trên tivi truyền đến phòng bếp, thanh âm hỗn loạn trong tiếng xào nấu lúc ẩn lúc hiện, đứt quãng.

Nhưng ta tổng thể nghe được mấy chữ “Giết người”, “Giết không nương tay”.

Khi chúng ta ngồi xuống ăn cơm, Mạc Hi cùng ta thảo luận việc này. Hắn nói có người từ trong thùng rác phát hiện xác người bị chặt, hiện tại cảnh sát đã tham gia điều tra.

“Hung thủ không chỉ giết một người, cảnh sát ban đầu suy đoán có hơn bảy người bị giết hại. Hơn nữa thủ pháp cực kỳ tàn nhẫn, hành hạ đến chết rồi phanh thây, hơn nữa đầu lâu toàn bộ đều bị đập nát, làm cho cảnh sát không thể xác định thân phận người bị hại.” Mạc Hi nói, sau đó hắn lắc lắc đầu, “Thật là điên rồ.”

Đũa trong tay thiếu chút nữa rơi xuống, ta tận lực giữ vững thanh âm hỏi: “Kia hiện tại được manh mối gì về hung thủ chưa? ”

Mạc Hi ngẩng đầu, giờ khắc này ta có một loại ảo giác, cảm thấy ánh mắt Mạc Hi nhìn ta có vẻ phá lệ sắc bén, phẳng phất như đã nhìn thấu ta.

Mạc Hi nói: “Không có, hung thủ rất giao hoạt, một chút dấu vết cũng không lưu lại.”

Thần sắc hắn có chút lo lắng, nói: “Loại tội phạm giết người liên hoàn này phỏng chừng khó bắt được. Lý Thanh, người về sau phải cẩn thận một chút, đừng đi đến mấy hẻm nhỏ vắng người, cũng đừng về nhà trễ.

Ta miễn cưỡng lộ ra mỉm cười: “Ta về nhà đều rất sớm a, nhưng thật ra người mới là người đôi khi tăng ca trở về trễ, phải cẩn thận thêm.”

Mạc Hi gật gật đầu. Chúng ta tiếp tục ăn cơm, nhưng ta vẫn còn lo sợ. Mạc Hi thấy bộ dạng rối rắm của ta, còn tưởng rằng ta bị vụ giết người liên hoàn ấy dọa sợ, nên liền vội vàng ôn tồn an ủi.

Nếu bị Mạc Hi phát hiện, ta nên làm thế nào?

Ta cả một đêm đều trần trọc suy nghĩ về chuyện này, chính là vẫn không thể nghĩ ra biện pháp nào tốt. Trong đầu ta lộn xộn, tất cả đều là khuôn mặt thất vọng đến cực điểm của Mạc Hi khi phát hiện ra chân tướng, cùng với bóng dáng hắn rời đi.

Vì thế buổi tối nay mất ngủ, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt của Mạc Hi.

Mấy ngày kế tiếp tin tức vẫn thảo luận tiến triển của vụ án, Mạc Hi cũng vẫn luôn chú ý chuyện này. Mà ta thì vẫn luôn lo lắng hãi hùng, có nhiều đêm ta thậm chí gặp ác mộng, mơ thấy Mạc Hi mặc trang phục cảnh sát, biểu tình lãnh khốc mà ta nổ súng vào ta, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi mất.

Ta có cảm giác Mạc Hi đã biết ta chính là hung thủ, mỗi tiếng nói hành động của hắn đều là thử ta, tùy thời đều có khả năng bỏ ta mà đi.

Chính là lý trí nói cho ta kia đều là ảo giác. Ảo giác đó sắp bức điên ta. Ta đôi khi thậm chí nghĩ rằng: Vì sao mỗi ngày ta đều phải nơm nớp lo sợ như vậy? Tại sao không trực tiếp giết chết Mạc Hi? Như vậy hắn không phải vĩnh viễn đều sẽ không rời bỏ ta sao.

Ta nổi dậy sát tâm.

Mấy ngày nay Mạc Hi rất bận. Công ty hắn sắp sửa xảy ra một vài biến động, cho nên hắn phải nhanh chóng hoàn thành hạng mục đầu tiên. Buổi tối hắn sẽ ở thư phòng xử lý công việc đến khuya.

Ta nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Mạc Hi đưa lưng về phía ta ngồi ở bàn làm việc xem văn kiện. Lưng của hắn rất thẳng, nhưng cũng có vẻ thả lỏng.

Mạc Hi không hề phòng bị, lúc này nếu ta đánh lén từ sau lưng hắn, như vậy Mạc Hi hắn sẽ phải chết không nghi ngờ.

Siết chặt con dao trong tay, ta lại không cách nào bước lại gần hắn.

“Lý Thanh? Tại sao không kêu ta mà lại đứng đó? ” Mạc Hi quay đầu lại, tựa hồ có chút kinh ngạc, sau đó lại nở nụ cười, “Ngủ không được sao?”

Ta lập tức đem dao giấu ra sau lưng, thuận miệng nói ta đúng là ngủ không được, lại hỏi hắn có muốn uống trà không. Mạc Hi gật gù đầu, nói câu cảm ơn. Sau đó lại xoay người đi xem văn kiện.

Ta rời khỏi đó, dưới đáy lòng thở dài một hơi.

Ta vẫn còn luyện tiếu.

9. Chương 9

Lúc còn rất nhỏ ta từng ngẫu nhiên được tặng một cái kẹo mạch nha (*).

Ta rất ít khi được ăn đường nên khi ngửi thấy mùi hương kẹo mạch nha ngọt ngào nhàn nhạt, nước miếng lập tức chảy ra, hận không thể một ngụm ăn hết. Như vậy mới không cần lo lắng bị người khác cướp đi. Nhưng bởi vì tham luyện hình dạng tinh diệu của nó, cho nên lại không nỡ ăn. Chỉ đem nó giơ lên, đặt nó dưới ánh mặt trời, ngắm nhìn màu vàng xinh đẹp của nó.

Nếu muốn ăn lại bảo luyện tiếu, vậy dứt khoát đừng ăn. Chờ đến khi nó hòa tan biến dạng lại ăn, cũng không muộn.

Về sau khi ta nghĩ thông suốt, trong lòng liền chẳng còn nôn nóng. Phảng phất như đã có át chủ bài, Mạc Hi có thể cũng chẳng rõ chân tướng.

Án tử tiến triển tuy rằng thông thả, nhưng là cũng vẫn là có điểm phát hiện mới. Cảnh sát cũng không phải thùng cơm, đã tra ra thân phận người bị giết cùng thời gian xảy ra án mạng.

“Người bị hại thân phận khác biệt quá nhiều, có rất nhiều viên chức ngân hàng, còn có bà chủ gia đình bình thường.”

Mạc Hi một bên nhìn di động một bên nói, “Hiện tại đã biết thân phận năm người bị giết. Thời gian bị hại phân biệt là ngày 3 tháng 5, 6 tháng 5, 10 tháng 6, 29 tháng 6, 14 tháng 7... A? Chính là thứ năm vừa rồi”

Thứ năm vừa rồi là lúc Mạc Hi tới tìm ta, ta lại không có ở đó. Lúc trở về trên tay áo còn dính một vết máu to.

Nhưng Mạc Hi lại không nói gì, chỉ là ngồi một hồi, lại vào thư phòng.

Ta có một loại dự cảm, dự cảm Mạc Hi đã phát hiện. Thời điểm có loại dự cảm này ta lại không thấy hoảng loạn, ngược lại là sự yên lặng kỳ dị.

Buổi tối Mạc Hi về đến nhà, ta cứ theo lẽ thường cùng hắn mỉm cười nói: “Đã về rồi.” Cứ theo lẽ thường bưng thức ăn thượng bàn. Nhưng Mạc Hi lại chỉ đứng ở phòng khách, không nói một lời.

“Thế nào rồi?” Ta mỉm cười hỏi, đi ra phía trước vuốt mặt hắn, giống như thường lệ thân mật cùng nhau. Ta cười, gắt gao nhìn chăm chăm hắn.

Mạc Hi lúc này mới giống như bình tĩnh mà đẩy ta ra, lui về phía sau một bước nhỏ, sau đó nói: “Lý Thanh, ta có chút chuyện muốn hỏi ngươi.”

Ta như cũ mỉm cười: “Ngươi nói đi.”

“Ta..... Đi đến chỗ bạn ta hỏi thăm ghi chép về ngày nghỉ của ngươi.. ”

Mạc Hi thần sắc phức tạp nói, “Lúc trước ngươi xin nghỉ phép sáu lần, trong đó năm lần phân biệt là ngày 5 tháng 3, ngày 6 tháng 5, ngày 6 tháng 10, 29 tháng 6 cùng 14 tháng 7.”

“Vậy thì sao?” Ta khanh khách mà cười rộ lên, cảm giác tươi cười trên mặt có chút vụn vụn.

Ta nhìn thẳng vào đôi mắt của Mạc Hi, “A Hi ngươi có ý gì? Hoài nghi ta là tên biến thái cuồng giết người kia?Chỉ bằng vài lần ghi chép xin nghỉ này?! Ta không phải nói ta đi gặp bạn bè người quen của ta sao? Ngươi sao không nghi ngờ bọn họ mới là kẻ giết người?!”

Thanh âm của ta dần trở nên bén nhọn, Mạc Hi nhìn ta không nói.

Một lát sau hắn mới nói: “Lý Thanh, thứ năm vừa rồi, ta phát hiện trên cổ tay áo ngươi có dính một vết máu lớn, ngươi có nhớ không?”

“Ta không phải đã nói đó là do làm cá không cẩn thận dính lên rồi sao!” Ta ra vẻ không kiên nhẫn mà nói.

Ta rất khổ sở, bởi vì ta phải lừa dối hắn, chính là ta không có biện pháp nào khác, ta thật sự không có biện pháp.

“Nhưng đó không phải là vết máu bình thường!” Mạc Hi nói, hắn cũng nhìn thẳng ta, ánh mắt có chút bi ai, “Trên vết máu còn có tay..., dấu tay người, còn có cả vân tay.”

Ta vẫn duy trì một biểu tình trên mặt, có cảm giác cơ bắp trên mặt mình hơi hơi run rẩy. Ta làm bộ chẳng hề để ý nói: “Kia lại là như nào? Có lẽ do ta không cẩn thận sờ vào.....”

“Lý Thanh,” Mạc Hi lập tức bắt lấy cổ tay ta, đánh gãy lời nói đang còn dang dở. Lực đạo lại lớn đến dọa người, “Cho dù ngươi nói cái gì, ta đều sẽ tin tưởng ngươi, bởi vì ta yêu ngươi. Nhưng ta vẫn hy vọng ngươi nói thật. Lý Thanh ngươi thành thật nói cho ta biết, những người này có phải do ngươi giết hay không?”

Đúng vậy.

Nhưng ta lại nói: “Không phải! A Hi ngươi nắm đau ta! Thật sự không phải ta, ta như nào lại giết người?”

Mạc Hi không có buông ta ra, chỉ là nhìn chăm chăm ta, nói: “Lý Thanh, ta yêu ngươi, dù ngươi là bộ dạng gì, ta đều yêu ngươi. Nhưng ta muốn ngươi thẳng thắn với ta. Ta hỏi lại ngươi một lần, những người này, có phải ngươi giết hay không?”

Hắn nói yêu ta, hắn nói mặc kệ bộ dạng ta thế nào hắn đều yêu ta. Ta vô cùng cảm động. Cứ như vậy trong nháy mắt ta muốn nói ra sự thật, nói cho hắn biết ta đã giết người, sau đó quỳ xuống cầu xin hắn tha thứ, cầu xin hắn tiếp tục yêu ta, tiếp tục ở ta.

Nhưng là ta không thể, ta làm không được.

Ta không muốn nói chân tướng cho Mạc Hi, ta không muốn làm hình tượng bản thân trong lòng Mạc Hi biến thành một tên biến thái cuồng giết người. Lòng ta hy vọng sẽ gặp may mắn. Có lẽ Mạc hi vĩnh viễn sẽ không biết chân tướng, có lẽ hắn liền sẽ đem chuyện này xem như là hiểu lầm. Như vậy ta ở trong lòng hắn cũng chỉ là một người bình thường, thân thể thể thê thảm, đáng thương cầu xin tình yêu từ hắn mà thôi.

Không sai, chúng ta chỉ là một đôi người yêu bình. Không có ai giết người không chớp mắt, cũng không có ai nói dối.

Vì thế ta nói: “A Hi, ta thật sự không có, ngươi hãy tin tưởng ta, ta chỉ là một người bình thường, việc này thật sự đều là hiểu lầm.”

Lúc ta nói câu đó tựa hồ có một loại thần sắc cực kỳ thất vọng chợt loé từ trên mặt của Mạc Hi, mắt hắn gần như lập tức liền ảm đạm xuống.

Nhưng là lúc đó ta lại nhìn thấy trên mặt Mạc Hi rõ ràng là biểu tình thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Có lẽ là ta nhìn lầm rồi.

Hắn buông lỏng ra tay của ta, bất đắc dĩ mà cười cười: “Thực xin lỗi..... Ta hiểu lầm ngươi. Là ta quá đa tâm.”

Hắn nâng lên tay của ta, nhẹ nhàng xoa cổ tay ta, biểu tình áy náy: “Thực xin lỗi, làm ngươi bị thương sao? Đừng giận ta, được không?”

Ta nói: “Ta không, người tự nhiên hoài nghi ta, ta muốn sinh khí. Nếu người muốn bồi thường ta, ngày mai buổi tối người nấu cơm đi.”

Mạc Hi ngẩng đầu cười: “Tốt.”

=====Hết chương 9=====

(*) Hình như là kẹo này

10. Chương 10

Mạc Hi muốn chuyển tới nơi khác ở.

Công ty hần phải hần đến thành phố B, ở gần thành phố này, cũng không xa. Ta lại muốn làm việc ở bên này, nên không thể đi cùng hần. Cho nên Mạc Hi tính mỗi tuần trở về một lần, hai bên đều phải chạy.

Sự tình lần trước chúng ta đều xem nó là một lần hiểu lầm, Mạc Hi vẫn luôn cho rằng chính mình bị thần kinh mới có thể nháo ra loại chuyện đáng chê cười như vậy, còn rất ngượng ngùng. Vụ án về sau vẫn không có gì nhiều tiến triển, phỏng chừng ta đời này đều không cần lo lắng sẽ có cảnh sát tìm tới cửa.

Mạc Hi dự định cuối tuần sẽ đi, lòng ta trăm ngàn lần không muốn, bởi vì ta hận không thể mỗi giây mỗi khắc đều dính ở bên người hần.

Nếu chúng ta ở thành phố B cũng có một căn phòng ở thì tốt rồi. Ta một bên quét nhà một bên mộng tưởng, ta cần có tiền, ta yêu cần có tiền để mua phòng ở. Mấy ngày hôm trước ta nghe nói nước ngoài hai nam nhân cũng có thể kết hôn, ta muốn kiếm được tiền để mang Mạc Hi xuất ngoại, cùng hần kết hôn.

Ta không tự chủ được mà tưởng tượng bộ dáng Mạc Hi mặc lễ phục mỉm cười, trời ạ, thật là soái biết bao a.

Vì thế ta click mở “Giết người”

Ta nhận được một nhiệm vụ, là đi giết một lão già. Lão nhân này ở trong khu biệt thự tại vùng ngoại ô, xem ra là một kẻ có tiền. Sẽ có người hiệp trợ ta đi vào. Tiền thuê đặc biệt cao, ta đếm phía sau có đến mấy con số không, nhin không được cười rộ lên.

“Có chuyện gì mà cười vui như vậy?” Mạc Hi từ phía sau ôm lấy ta, hỏi, “Xem người cười đôi mắt cũng híp lại kìa.”

“Không có gì.” Ta nói, cười hân hân hẳn, “Ta đi nấu cơm.”

Có số tiền này, ta liền có thể ở thành phố B mua nhà ở, còn có thể cùng Mạc Hi kết hôn, sau đó hai chúng ta liền an an ổn ổn qua cả đời.

Còn việc tiền từ đâu mà có, phải giải thích với Mạc Hi như thế nào..... Lý do như vậy có rất nhiều, mà Mạc Hi lại tin tưởng ta như vậy, ta nói thế nào đều được, không phải sao.

Sau mấy ngày Mạc Hi đến thành phố B, ta xin nghỉ, đi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của ta.

Ngày đó ta dậy sớm mà rời khỏi giường, trời còn chưa có hoàn toàn sáng, xám xịt. Chân trời màu trắng có chút mơ hồ. Phần lớn mọi người đều còn chưa dậy, cửa sổ đều tối om, chỉ có linh tinh vài ánh đèn le lói.

Bên ngoài im ắng, trong nhà chỉ có một mình ta rửa mặt phát ra âm thanh, ngược lại có vẻ càng thêm an tĩnh. Ta an tĩnh ở đây lại cảm thấy một loại vui sướng, một loại cảm giác rất nhanh sẽ dễ xuống được gánh nặng, sắp bắt đầu cuộc sống mới vui sướng.

Sau khi ta ngồi xe tới vùng ngoại thành, đã là hơn 9 giờ sáng. Thời tiết rất tốt, ánh mặt trời tươi sáng, bầu trời màu xanh có chút không chân thật.

Đống biệt thự kia cô đơn ở nơi đó, chung quanh có rất nhiều cây, đều là nửa chết nửa sống âm u một màu xanh. Ta lên vào căn phòng đó, bên trong rất tối, bởi vì gần như tất cả cửa sổ ở đây đều được che lấp bởi những bức màn thật dày, chỉ có một chút ánh mặt trời từ khe hở chiếu xuyên vào.

Ta nhớ rõ tư liệu được gửi cho ta nói lão nhân kia lúc này hẳn là ở thư phòng, nơi này phòng rất nhiều, ở giữa có một lối đi nhỏ thon dài, hai bên đều là phòng, cửa gỗ đóng lại.

Phóng nhẹ bước chân, ta lặng lẽ đi đến thư phòng, chậm rãi đẩy cửa ra.

Trong gian phòng đó trải một tầng thảm thật dày, bên trong cũng rất tối, chỉ mở ra một khe hở cửa sổ nhỏ, ánh sáng liền từ cái cửa phóng từng mảnh nhỏ tia sáng tới, chiếu vào trên bàn sách.

Không có ai.

Ta vừa định đi, liền nghe thấy một thanh âm trong bóng đêm vang lên: “Ai a?”

Ta cả kinh, liền cảnh giác lên. Lập tức nhìn thấy một lão nhân đi đến bàn sách, mặt hướng ta hỏi: “Ai phái người tới?”

Ta lắc đầu: “Không biết.”

Lão nhân hừ lạnh một tiếng, thanh âm nghen ngào: “Ai dám lớn mật như vậy, dám động đến ta? Người nói thật đi, rốt cuộc là ai?”

Ta không muốn cùng hắn vô nghĩa, định tiến lại phía trước giết hắn cho nhanh. Không nghĩ tới lão nhân này cứ nhiên tay nhoáng lên một cái liền móc ra một khẩu súng nhắm vào ta, cười dữ tợn bắn một phát súng. Ta chật vật né sang bên cạnh, trên vai lại vẫn trúng một phát súng, tức khắc máu ào ào chảy xuống dưới. Lão nhân này lại nhân cơ hội ấn cái nút ở trên mặt bàn, ngay lập tức tiếng cảnh báo vang lên toàn bộ căn phòng!

Ta tâm tức khắc rầm xuống: Xong rồi.

11. Chương 11: Hoàn Chính Văn

Tiếng cảnh báo vang một hồi cũng không có ai tới, lão nhân kia vậy mà lại trấn định, biểu tình trên mặt không biến đổi, còn cười dữ tợn nói với ta: “Nhân mã đều sắp tới rồi, người còn không chạy?”

Chạy?

Ta cười một chút, không cùng hắn nhiều lời vô nghĩa, xông lên định đoạt lấy súng của hắn. Lão nhân này cũng không cười, nhưng mà một cái liền nổ súng, ta miễn cưỡng né tránh được.

Ta mỉm cười, tiện đà cười to, tiếng cười quanh quẩn ở trong phòng. Hắn liền trở nên luống cuống, súng bắn cũng càng thêm không chính xác.

Đây là lần duy nhất ta không muốn sống, cũng là lần bị thương nặng nhất.

Nhưng ta cảm thấy rất đáng giá.

Ta giết lão nhân này, chỉ đem hắn chém thành mấy khối liền dừng tay. Bởi vì ta không còn sức lực. Bả vai đau muốn chết, vẫn luôn chảy máu không ngừng. Ta phải chạy nhanh đến bệnh viện.

Đau, thật đau, nhưng ta cũng cảm thấy cao hứng. Ta đã giết lão nhân kia, ta về sau đều không cần giết người nữa.

Che chắn bả vai bị thương cẩn thận, hy vọng không bị Mạc Hi nhìn thấy. Vạn nhất bị hắn nhìn thấy, ta nên nói thế nào đây.....

Ta giữ chặt bả vai nghiêng ngả lão đảo mà chạy ra, chạy đến lối đi nhỏ, cửa lớn đang ở ngay cuối lối nhỏ, ánh sáng chính ngọ xuyên thấu qua trên cửa kính năm màu lớn chiếu tới, trong căn phòng âm u như vậy

trở nên mỹ lệ, huyền lệ mà sắc sỡ.

Lối thoát ở gần như vậy, tựa hồ duỗi tay là có thể chạm đến ánh sáng kia.

Nhưng lúc này đột nhiên có người xuất hiện. Hắn từ bên cạnh tiến đến nói đứng yên, sau đó cho ta một phát súng, vừa lúc trúng vào trên bụng.

Ta thiếu chút nữa té ngã, cố hết sức dùng tay chống đỡ thân thể, ngẩng đầu lên.

Ta nhìn người kia đứng ở cuối lối nhỏ, hắn đứng thẳng trước ánh phản quang, thấy không rõ mặt. Nhưng vẫn có thể cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc làm ta kinh hãi.

Trái tim kinh hoàng run lên. Phanh. Phanh. Phanh. Bang bang. Phanh phanh phanh bang bang.

Môi ta run rẩy kịch liệt, nam nhân kia chậm rãi đi tới, bước chân rất ổn định, rất nhẹ, gần như không phát ra thanh âm gì, như là không đành lòng đánh vỡ khung cảnh khinh bạc trong mơ.

Hắn rút cuộc đến gần, ta nhìn thấy hình dáng hắn, ta nhìn thấy mặt hắn, ta nhìn thấy vẻ mặt hắn, ta nhìn thấy hắn.....

Đồng tử ta mở lớn, tim ta như ngừng đập. Cả người ta run rẩy.

Ta nghe thấy hắn nói: “Lý Thanh.”

Âm thanh rất mực ôn nhu.

Thật lâu trước kia ta đã từng nghĩ tới, người giống ta, có tư cách được hạnh phúc sao?

Sau đó ta lại cho rằng ta đã có đáp án rồi, đáp án đó giấu trong ánh mắt ôn nhu của Mạc Hi, trong những câu “Ta yêu người” của Mạc Hi, trong âm thanh rên rỉ động tình của Mạc Hi...

Nhưng ta giờ mới biết đó đều không phải đáp án, ta từ nhỏ đã không phải là một đứa trẻ thông minh, trưởng thành vẫn không phải. Đáp án ta có từ trước đến giờ đều là đáp án sai.

Đáp án chính xác thật ra là ở chỗ này.

Có chút cảm giác bình tĩnh đại ngộ, chuyện cũ một màn lại một màn hiện lên, có lẽ chính là cái thứ tên là đèn kéo quân, một cái gậy trong biển hồi tưởng trước kia hiện lên hồi lâu.

Nếu Mạc Hi chịu ôn nhu nhìn ta như vậy, nếu Mạc Hi chịu cười với ta như vậy, ta có chết cũng.....

Ta tưởng ta hẳn là rất thích hẳn.

Ta cùng Lý Thanh lần đầu tiên gặp mặt, theo như hẳn nói, là có duyên lớn trên đời, khi đó ta không cẩn thận đụng vào hẳn, sau đó đổ lên người hẳn đầy cà phê.

Lúc ấy Lâm Hiểu Thần còn chưa chết, ta còn yêu hẳn.

Sau khi Lâm Hiểu Thần chết, ta biết là ai làm, nhưng ta chưa nói. Sau đó Lý Thanh lại quần lên người ta, ta không đẩy hẳn ra.

Có lẽ là nhầm chán, muốn có người làm thú tiêu khiển. Có lẽ là quá trống trải, muốn tìm bạn tình. Hoặc chỉ là bởi vì khuôn mặt hẳn quá đẹp, ta không muốn cự tuyệt.

Lý Thanh là một kẻ điên, biến thái, bệnh tâm thần. Đồng thời lại là một đứa nhỏ trong sáng, đáng thương, thiếu thốn tình thương. Có thể không chế, cũng dùng rất tốt. Ánh mắt hẳn nhìn ta làm ta nhớ tới loài chó, tham lam, nóng bỏng, rồi lại sợ hãi rụt rè.

Theo thời gian qua đi, ta càng ngày càng hiểu Lý Thanh, phát hiện người này luôn có thể vượt qua dự đoán của ta trước đó. Nói cách khác, hẳn so với tưởng tượng của ta thú vị hơn nhiều.

Hẳn làm cho người đối diện có một loại chấp nhất đặc biệt, tay nghề nấu nướng càng không thể chê được, làm đồ ăn vô cùng ngon, tận lực mà thỏa mãn nhu cầu của ta. Tuy rằng không cho ta thượng, nhưng ta ở phương diện này không để ý nhiều, thấy sướng là được.

Một người yêu tốt, yêu cầu điều kiện gì?

Lớn lên đẹp, cũng đủ yêu ta, việc nhà đều lo liệu tốt, trên giường cũng hài hòa. Ta không có lý do gì không thích Lý Thanh. Lý Thanh là một gốc cây anh túc, mỹ lệ nhưng lại là tội ác. Kỳ lạ chính là, ta không sợ tội ác của hẳn.

Ánh mắt hẳn ngắm nhìn ta dần dần thay đổi, vẫn cứ nóng bỏng, nhưng không có co rúm cùng tham lam, mà lại ôn nhu hơn. Hẳn có một đôi mắt phượng đen nhánh, đen mà sáng ngời. Hẳn càng ngày càng lộ ra tươi cười ngọt ngào nhiều hơn, ánh mắt càng ngày càng nhu hòa, giống như nước, nụ cười quyến luyến cùng tình yêu liên sắp tràn ra tới nơi.

Thật buồn cười, một tên sát nhân, thế nhưng cũng sẽ có nhu tình của người bình thường?

Có lẽ là có đi, ta lạnh lùng nhìn hắn trầm mê, cũng lạnh lùng nhìn trái tim lạnh lẽo của ta chậm rãi được hắn ủ ấm.

Ta không phải siêu nhân, làm việc (? Chỗ này để là “doanh”) nhiều như vậy cũng sẽ làm ta cảm thấy mệt. Ngẫu nhiên lộ ra mệt mỏi liên sẽ bị Lý Thanh phát hiện, sau đó hắn sẽ càng thêm săn sóc, thậm chí còn sẽ giúp ta xử lý một chút công việc. Loại này cảm giác có người có thể dựa vào trước nay ta chưa từng có, nhưng mùi vị này thật là vô cùng tốt.

Vì thế ta càng ngày càng quen có người này ở bên người. Có kỳ quái hay không, ta vậy mà cũng có một ngày sẽ sinh ra cảm giác ỷ lại một người.

Ta dậy lòng trắc ẩn, ta không hy vọng hắn là tên giết người đáng chết kia. Ta cho hắn cơ hội, không ngại phiền thử hắn.

Nếu Lý Thanh thắng thắn với ta, ta sẽ giúp hắn sống sót, cho dù ý muốn này của ta sẽ lãng phí rất nhiều thời gian để đi tìm một cây súng mới, sẽ trì hoãn rất nhiều kế hoạch.

Đáng tiếc hắn không có.

Rất đáng tiếc.

Ta mơn trớn khuôn mặt tú lệ của hắn, rất nhanh trí mà đem vết máu trên mặt hắn lau đi. Hắn vẫn còn mở to đôi mắt đen nhánh, đôi mắt vô thần, khóe mắt có chút ướt át.

Ta nhìn hắn một hồi, sau đó nhẹ nhàng mà hôn lên đôi môi tái nhợt của hắn một chút. Dem chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái của hắn tháo ra bỏ vào túi quần.

“Hẹn gặp lại, Lý Thanh.”

Ta nói như vậy, sau đó xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

=====HOÀN CHÍNH VĂN=====

12. Chương 12: Phiên Ngoại 1

Lý Thanh nói muốn đi ra ngoài chơi.

Vừa lúc ngày mai là cuối tuần rồi, chúng ta đều được nghỉ, ta liền đáp ứng hắn. Chúng ta đi xem phim, sau

đó đi ăn cơm. Lúc đi ngang qua công viên giải trí ta phát hiện đôi mắt Lý Thanh nhìn chăm chăm vào đó.

“Muốn đi vào chơi?” Ta cười hỏi hắn.

Hắn rút cuộc dừng ánh mắt, đem mắt quay qua, lắc lắc đầu. Nói: “Không muốn.” Sau đó hắn quay đầu lại nhìn không được nhìn công viên giải trí thêm một cái.

Ta nói: “Ta muốn đi chơi, theo ta đi vào chơi đi, được chứ?”

Hắn nhìn ta, đôi mắt đen nhánh nhẹ lưu chuyển, gật gật đầu: “Được.”

Ta đoán Lý Thanh chưa từng tới công viên giải trí chơi đùa. Khi còn nhỏ không có người dẫn hắn đến công viên giải trí, sau khi lớn lên chính hắn cũng sẽ không đến loại địa phương này.

Có chút đau lòng.

Lý Thanh tuy rằng muốn che dấu cảm giác mới lạ của chính mình, đáng tiếc thực thất bại. Hắn vẫn luôn dáo dác nhìn xung quanh.

“Đã lâu không tới chơi.” Hắn nói.

“Đúng vậy.” Ta nói.

Hắn muốn cầm tay ta, nhưng sau khi vừa chạm tới thì lại lập tức buông lỏng ra. Vì thế ta liền đem hắn tay nắm vào trong tay.

Mặt hắn quay sang một bên, như là đang xem cái gì. Khóe miệng nhếch lên cao cao.

Ta hỏi hắn muốn chơi cái gì, hắn nói: “Ân..... Đều có thể, tùy người chọn a.”

Ta nói: “Vậy ta liền chọn a.”

Công viên giải trí cũng chỉ có mấy trò đó để chơi. Đầu tiên chúng ta đi ngồi thuyền hải tặc, xem như làm nóng thân thể. Ta lôi kéo hắn ngồi vào đuôi thuyền, sau đó thuyền bay nên tới, gió thổi tóc hắn bay đến rối loạn.

“Chơi vui không?” Ta hỏi hắn.

“Chơi vui.” Hấn cười trả lời ta.

Chúng ta lại đi ngồi bạch tuộc. Ta luôn luôn không thích trò chơi này, xoay xoay làm ta muốn ói. Vì thế ta liền không đi lên, để Lý Thanh một mình lên ngồi. Ánh mắt hấn nhìn qua đó có điểm mê mang nho nhỏ, mà ta chỉ là đứng ở bên ngoài mỉm cười với hấn.

Sau đó trò chơi bạch tuộc bắt đầu xoay tròn, 360° xoay liên tiếp. Ta nhìn gương mặt Lý Thanh không đổi sắc lật đi lật lại đổi tới đổi lui, không hiểu sao lại muốn cười.

“Chơi vui không?” Ta hỏi hấn.

Lần này sắc mặt hấn tái nhợt gật gật đầu.

Tàu lượn siêu tốc vẫn còn tốt, mùa hè ngồi cái này rất mát mẻ. Nhà ma thì đặc biệt nhàm chán. Ta không sợ cái này, Lý Thanh liền càng không vấn đề, gia hỏa này thường xuyên tiếp xúc cùng thi thể, đã sớm miễn dịch. Phía trước chúng ta có đôi tình lữ, cô gái kia vẫn luôn lớn tiếng hét chói tai, mà bạn trai nàng lại luôn luôn nhẹ giọng an ủi nàng, còn đem nàng ôm vào trong ngực. Nương theo ánh đèn xanh mờ ảo của nhà ma có thể nhìn thấy ánh mắt Lý Thanh nhìn về ta với biểu tình thất vọng.

Ta cảm thấy có chút buồn cười, chẳng lẽ hấn muốn ta bắt chước cô nàng kia hét chói tai sau đó nhào vào lồng ngực hấn sao?

Có điều nơi này thật sự là tối, vì thế ta liền kéo hấn qua hôn.

Đôi tình lữ kia di chuyển tới phía trước lối đi nhỏ, sau đó không thấy nữa. Ta nghe thấy âm thanh cô gái kia run hỏi: “Hai người đi sau chúng ta đâu rồi? ”.

Sắc trời chậm rãi tối sầm, các loại đèn đầy màu sắc đua nhau sáng lên. Đôi mắt Lý Thanh sáng lấp lánh như tiểu hải tử, hướng về đồ ăn vặt bán trên ven đường.

“A Hi người có muốn ăn cái này không?” Hấn hỏi ta.

Ta mỉm cười gật đầu.

Chúng ta mua rất nhiều đồ ăn. Bao gồm kẹo bông gòn màu hồng phấn. Ta không nghĩ tới ta vậy mà vẫn còn ăn loại đồ ngọt này. Vị ngọt trong miệng thật rẻ tiền, nhưng cũng thật vui vẻ.

Đã lâu rồi không được thả lỏng như vậy, từ trước đến giờ, ta đều sống một cách gò bó khó chịu.

Cuối cùng là vòng đu quay. Ta vẫn luôn không hiểu nổi loại trò chơi này thú vị ở đâu. Chỉ là đơn giản mà

lên cao lên cao, từ cửa sổ nhìn ra phong cảnh cũng chẳng gọi là đẹp lắm. Nhưng Lý Thanh lại muốn đi, cho nên ta liền đáp ứng.

Ta nghĩ hẳn có thể là ở trên mạng xem được cái gì đó rồi, bởi vì trong lúc vòng đu quay lên tới nơi cao nhất, hẳn hôn ta.

Hắn nhắm mắt lại, biểu tình an tĩnh vô cùng thành kính.

“Nghe nói người yêu cùng nhau ngồi trên vòng đu quay cuối cùng cũng sẽ chia tay, nhưng là nếu hôn nhau ngay tại thời điểm vòng đu lên tới nơi cao nhất, thì sẽ vĩnh viễn bên nhau. Hắn nói, mặt có chút hồng, như là ngượng ngùng.

Ta cười. Loại chuyện này, truyền thuyết hư ảo giả dối không quyết định được, quyền quyết định nằm ở người với người a.

Sau đó trong lúc trở về nhà Lý Thanh lại hỏi ta: “A Hi, người có phát hiện hôm nay có thật nhiều tiểu hài tử?”

Ta không chút để ý nói: “Là rất nhiều a, ta cũng dắt theo một đứa nhỏ đây.”

Lý Thanh: “Ta mới không phải đứa nhỏ!”

Ta nghĩ nghĩ, cười: “Hôm nay là ngày Quốc tế thiếu nhi a.”

Phía trước đèn đỏ sáng lên, ta dừng xe lại. Quay đầu nhìn hắn cười nói: “Chúc người ngày lễ vui vẻ. ”

Hắn trước kia thiếu quá nhiều ngày lễ. Ta muốn từng bước từng bước bù đắp trở về cho hắn.

Đây đã là chuyện từ rất lâu về trước, ta cũng không biết vì sao lại đột nhiên nhớ tới. Mấy ngày hôm trước em họ hỏi ta vì sao còn chưa kết hôn. Ta nói ta là mệnh khắc thể, không muốn hại người ta.

“Vậy người cứ ế đi.” Hắn vẽ mặt khinh thường.

“Không phải ế,” ta cười, “Ta quen hai người, một người còn suýt trở thành vợ ta —— bọn ta đến nhà đều đã trao rồi. Kết quả hai người cuối cùng đều chết.”

Hắn bảo ta nên bi thương, sau đó không nói gì.

Khi đó bọn ta đang hút thuốc, ta nhìn khói trắng lượn lờ bay lên, độ cung thật xinh đẹp. Đáng tiếc chỉ

một lát liền biến mất.

=====Hết phiên ngoại 1=====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giet-nguoi-app>